

NOTAT

Dato: 27. april 2009
Kontor: Internationalt Kontor
J.nr.: 2009/2101-33
Sagsbeh.: SBA
Fil-navn: Notat

**Notat til Europaudvalget
om
afgivelse af indlæg i EF-domstolens præjudicielle sag C-14/09, Genc**

1. Indledning

"Verwaltungsgerichtshof" Berlin har forelagt EF-domstolen to præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 6, stk. 1, i Associeringsrådet EØF-Tyrkiets afgørelse nr. 1/80 (herefter afgørelse nr. 1/80), jf. EU's associeringsaftale med Tyrkiet (herefter Associeringsaftalen).

Sagsøgeren i sagen er en tyrkisk statsborger, der har påberåbt sig artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80, under henvisning til deltidsbeskæftigelse i Tyskland på 5,5 timer ugentligt. Beskæftigelsen har givet en indtægt på 175 euro månedligt. Sagsøgeren har samtidig modtaget sociale ydelser for 586 euro månedligt.

Den forelæggende ret ønsker EF-domstolens stillingtagen til om, hvorvidt en tyrkisk statsborger, som den i sagen omhandlede, kan betragtes som arbejdstager efter artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80. Såfremt EF-domstolen besvarer dette spørgsmål bekræftende, ønsker den forelæggende ret EF-domstolens stillingtagen til, om en tyrkisk statsborger i så fald kan påberåbe sig artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80, uanset at formålet med indrejsen (ægtefællesammenføring) er bortfaldet, at der ikke foreligger andre beskyttelsesværdige hensyn, og at muligheden for fortsat at udøve en ubetydelig beskæftigelse i medlemsstaten ikke kan anses for at begrunde et fortsat ophold dér.

2. Sagens faktiske omstændigheder

Sagsøger er tyrkisk statsborger og er født i 1966 i Tyrkiet. I 2000 indrejste sagsøger i Tyskland i medfør af et visum med henblik på familiesammenføring med sin derboende tyrkiske ægtefælle, og hun blev meddelt opholdstilladelse i de følgende år på grundlag heraf. I 2003 blev sagsøger meddelt tidsubegrænset arbejdstilladelse. Ægtefællerne flyttede fra hinanden på et ikke nærmere angivet tidspunkt, men havde fælles adresse indtil januar 2004.

Sagsøger har siden juni 2004 haft beskæftigelse i ubetydeligt omfang som rengøringsassistent. Den ugentlige arbejdstid udgjorde 5,5 timer til en overenskomstmæssig timeløn på 7,87 euro. Sagsøgerens samlede månedsløn udgjorde 175 euro. Ved siden af sin erhvervsindtægt oppebar sagsøgeren løbende sociale ydelser.

Sagsøgeren blev i februar 2008 meddelt afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at hendes underhold ikke var sikret, og at hun ikke havde rettigheder i henhold til afgørelse nr. 1/80, da hendes beskæftigelse var af så ringe omfang, at den alene udgjorde et rent marginalt supplement.

Sagsøgeren opnåede efterfølgende fra maj 2008 beskæftigelse i 25 timer ugentligt.

Det centrale spørgsmål i sagen er, om sagsøger efter afgørelse nr. 1/80 på tidspunktet for meddelelsen af afslaget på opholdstilladelse (februar 2008) havde haft en beskæftigelse, som kunne betragtes som faktisk og reel, eller om der var tale om beskæftigelse, der fremstod som et rent marginalt supplement.

Ifølge EF-domstolens faste praksis skal der ved fortolkningen af, om en tyrkisk statsborger har haft lovlig *beskæftigelse* efter artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80, tages udgangspunkt i fortolkningen af arbejdstagerbegrebet i fællesskabsretten.

Det beror på en konkret vurdering af den enkelte sags faktiske omstændigheder, om en EU-statsborger kan betragtes som arbejdstager i fællesskabsrettens forstand. Deltids- og bibeskæftigelse kan give status som arbejdstager, selvom indtægterne herfra ikke er tilstrækkelige til at sikre et eksistensminimum. En person er ikke udelukket fra at have status som arbejdstager, fordi den pågældende modtager offentlige ydelser.

For så vidt angår det andet præjudicielle spørgsmål ønsker Danmark ikke at besvare dette i indlægget.

3. Dansk praksis

Sagen er interessant på grund af Associeringsaftalens konsekvenser for administrationen af den danske udlændingelovgivning i forhold til tyrkiske statsborgere og de afledte konsekvenser i forhold til EU-borgere, der udøver deres ret til fri bevægelighed som arbejdstagere.

Efter dansk praksis skal der normalt være tale om beskæftigelse i minimum 10-12 timer ugentligt, for at beskæftigelsen ikke skal anses for at fremstå som et marginalt supplement. I det konkrete tilfælde, hvor der er tale om beskæftigelse på 5,5 timer ugentligt, er der således efter dansk praksis som udgangspunkt ikke tale om faktisk og reel beskæftigelse i fællesskabsrettens forstand. Dog vil der altid skulle foretages en konkret og individuel vurdering af de samlede omstændigheder i hver enkelt sag.

I Udlændingetjenesten findes umiddelbart ingen oplysninger om afgørelser, hvor der er blevet meddelt opholds- og arbejdstilladelse efter artikel 6, stk. 1, på grundlag af en ugentlig beskæftigelse på under 20 timer.

4. De forelagte spørgsmål og regeringens stillingtagen

Da sagens udfald vil kunne få betydning for den gældende praksis for meddelelse af opholdsgrundlag i medfør af associeringsaftalen til tyrkiske statsborgere med beskæftigelse i

Danmark, er der fra dansk side afgivet indlæg i sagen, hvori der er argumenteret for, at der som et klart udgangspunkt må være en minimumsgrænse for den ugentlige arbejdstid i relation til, om en tyrkisk arbejdstager opfylder betingelsen om at være en arbejdstager i artikel 6, stk. 1's forstand, at beskæftigelse, der fremstår som et rent marginalt supplement, således er udelukket fra anvendelsesområdet for artikel 6, stk. 1, i associeringsaftalen, og at beskæftigelse på 5,5 timer ugentligt som det klare udgangspunkt må være udelukket fra anvendelsesområdet.